

JAPANESISKA SAGOR

Gubben och Trollen

PÅ SVENSKA AF KONNI ZILLIACUS.

Wentzel Hagelstams Förlag Helsingfors

T. HASEGAWA'S TRYCKERI
10 HIYOSHICHO,
TOKYO.

Förord till den elektroniska utgåvan

Denna japanesiska saga med originaltitel *Kobutori jîsan*, översatt till svenska av **Konni Zilliacus** (1855-1924), är digitaliserad av **Universitet i Oslo** och i sin helhet anpassad till Projekt Runeberg 15 november 2014 av Ralph E.

GUBBEN OCH TROLLEN

EN gubbe, som hade en stor växt, eller knöl, på sin ena kind, begaf sig en dag till skogenför att hugga ved. Innan han slutat sitt arbete begynte det regna och storma så svårt att han måste söka skydd i ett stort, ihåligt träd. Medan han satt där, ängslig till mods och önskande sig väl hemma, hörde han med ens ett sorl af en mängd röster, som tycktes närma sig. Det föreföll gubben högst underligt då han trott sig helt ensam i skogen, men han lät sig inte skrämma, utan tittade ut och såg en hop förunderliga troll. Några voro röda med gröna kläder, andra svarta och klädda i rödt, medan några hade endast ett öga och andra ingen mun.De stannade nära det ihåliga trädet och tände en brasa så att det blef ljust som på dagen. Och därpå satte de sig ned och började dricka vin och muntra sig tills de blefvo så glada att ett af de yngre trollen sprang upp och begynte dansa. Några af de andra gjorde likaså och de öfriga hade omåttligt roligt, men slutligen sade ett gammalt troll: "det här är allt trefligt nog,

men jag skulle ändå hällre se något nytt.” Det hörde gubben i trädet och tänkte: “hände hvad som hälst så vill jag vara med om den här muntrationen.” Och så kröp han fram ur trädet, drog sin mössa ned öfver näsan och började dansa. Trollen blefvo helt skrämda då gubben så plötsligt visade sig, men han låtsade alls inte märka dem utan bara dansade. Han svängde sig och figurerade och snodde omkring så lustigt att trollen skrattade öfvermåttan. “Den gubben är en fin dansmästare.” sade det gamla trollet, “honom måste vi alltid hafva med på våra roligheter. Men för att vara säkra att han kommer måste vi taga en pant af honom.” Det tyckte alla trollen vara ett godt förslag och då de ansågo växten på hans kind mycket prydlig begärde de den. “Jag har haft den här knölen i så många år att jag högst ogärna skiljesfrån den,” svarade gubben listigt, “men om ni lofvar att lämna den tillbaka då vi träffas igen, må ni taga den i pant.” Trollen fattade tag i knölen och vredo bort den från gubbens kind utan minsta smärta och i detsamma började dagen gry så att de måste skynda därifrån. Gubben var alltför nöjd öfver att vara kvitt sin knöl för att mera hugga ved, utan skyndade hem för att berätta åt sin hustru hvad han upplefvat. De fägnade sig båda hjärtligt öfver hans goda tur, men en granngubbe, som också hade en växt på ena kinden, afundades dem bittert och beslöt försöka lura trollen att också befria honom från den fula knölen. På aftonen gick han därför ut i skogen och gömde sig i samma träd som grannen. Och något senare kommo trollen alldeles som natten förut, drucko vin och roade sig på det bästa. Då kröp gubben fram urdet ihåliga trädet och trollen ropade genast: “här är dansgubben igen! nu få vi det muntert.”

Men gubben dansade så illa och var så klumpig att trollen alls icke tyckte det roligt utan bådo honom sluta. “Vi bry oss inte mera om din dans,” sade det gamla trollet, “här har du din pant tillbaka.” Så drog han fram panten ur sin ficka och stack fast den på granngubbens andra kind, så att han kom hem med två knölar i stället för en. Och dem fick han behålla så länge han lefde.

*